

PREMIŠLJEVANJE O BOŽJI BESEDI - OKTOBER 2022

V veselem praznovanju beatifikacije Pauline Marie Jaricot

torek, 25. oktober, 2022

Ef 5,21-33; Ps 128; Lk 13,18-21

Premišljujmo

Kraljestvo je primarni cilj pridiganja Janeza Krstnika in Jezusa (Mt 3,1; 4,17). Toda iz česa je sestavljena ta skrivnostna resničnost, ki jo je Jezus prišel vzpostaviti tukaj na zemlji? Kakšna je njena narava in kakšne so njene zahteve? S čim lahko primerjamo Božje kraljestvo? V današnjem evangeliju sta podana dva odgovora. Jezus najprej primerja Božje kraljestvo z gorčičnim semenom, ki ga je človek vzel in vsejal na svoj vrt. Zraslo bo in postalo drevo in ptice neba bodo prišle tja, da bodo naredile gnezda v njegovih vejah. Božje kraljestvo se nato primerja s kvasom, ki ga je žena vzela in zamesila v tri merice moke, dokler se ni prekvasilo.

Očitno prihod božjega kraljestva ni bleščeč in takojšen. Ali ni ta prihod primerljiv s tem, kar se zgodi v človekovem srcu, ko prejme Božjo Besedo, kot seme, posejano v zemljo in ki bo zraslo, zraslo s svojo močjo, kot seme? Ta Beseda bo dvignila svet, kakor kvas, zamešen v testo. Na koga je Beseda naslovljena? Samo na Palestinske Jude? Na »malo čredo« učencev? Kraljestvo mora postati veliko drevo, kjer bodo gnezdele vse ptice neba (Mt 13,31ff). V svoje naročje bo sprejel vse narode, saj ni vezan izključno na nobenega od njih, niti na judovsko ljudstvo. Lahko se pojavi kot nevidna resničnost, a takoj ko je Beseda sprejeta, se nekaj zgodi; preobrazbe potekajo počasi, a zanesljivo v srcu, ki ga je sprejelo, v človeških skupnostih, ki ga pozdravljajo. Ali ne bi morali pomisliti na pšenico, pomešano z ljuljko na polju (Mt 13,24)? Ali naj pomislimo na »malo čredo«, novi Izrael ali na Petru ustanovljeno Cerkev, ki prejme »ključe nebeškega kraljestva« (prim. Mt 16,18f)? In vendar se Jezus skriva, ko ga hočemo postaviti za kralja (Jn 6,15), četudi dovoli, da se ga kliče Mesija.

Zdi se, da je rast zelo prisotna v pristopu k pomenu Božjega kraljestva. To predpostavlja, da se moramo ukvarjati s časom, tudi če so časi izpolnjeni in je Kraljestvo tukaj. Od Janeza Krstnika dalje se je začela doba Kraljestva (Mt 11,12s); to je čas svatbe in poslanstva (Mt 9,37 sl; Jn 4,35; Mt 13). Vseeno je treba zaznati zamudo med to zgodovinsko inavguracijo Kraljestva in njegovo popolno uresničitvijo. Kako bo oznanjevanje pomagalo prinesiti Božje kraljestvo? Kakšna bo vloga pričevanja, pomen časa pričevanja (Apd 1,8; Jn 17,27) in časa Cerkev? Ob koncu tega časa bo kraljestvo prišlo v svoji polnosti (Lk 21,31): tam se bo zaužila Velika noč (Lk 22,14 sl), to bo eshatološki obed (Lk 22,17 sl), kjer se bodo gostje, ki bodo prišli od vsepovsod, gostili z očaki (Lk 13,28 sl; 14,15; Mt 22,2-10; 25,10). Temu kraljestvu, ki je privedeno do svoje polnosti, so verniki poklicani, da so njegovi »dediči« (Mt 25,34) po vstajenju in preobrazbi svojih teles (1 Kor 15,50; Gal 5,21; Ef 5,5). Medtem so vsi povabljeni, da z vsemi svojimi željami za prihod kraljestva kličejo: »*Pridi tvoje kraljestvo!*« (Mt 6,10). Naj se ne bojimo vprašati: kakšno kraljestvo je to? Katerega Boga kličejo naši sodobniki na pomoč? Je to Bog Jezusa Kristusa? Kako ga lahko poznamo in verodostojno ponudimo sodobnikom? (Gaston Ogui Cossi, Christiane Baka, Pierre Diarra et Paulin Poucota (dir.), *De qui Dieu est-il le nom ? Penser le divin*, Pariz, Karthala, 2021, str. 7)

Kraljestvo je Božji dar par excellence, bistvena vrednost, ki jo je treba pridobiti za ceno vsega, kar človek ima (Mt 13,44sl.), vendar morajo biti izpolnjeni določeni pogoji. Ne gre za pravično plačo: Bog svobodno najame ljudi v svojem vinogradu in daje svojim delavcem, kar jim želi dati (Mt 20,1-16). Kljub temu, če je vse milost, se morajo možje in žene odzvati na milost. Grešniki, prekaljeni v zlu, »ne bodo podedovali Kristusovega in Božjega kraljestva« (1 Kor 6,9; Gal 5,21; Ef 5,5). Kaj je

potrebno? Ubog duh (Mt 5,3), otroška drža (Mt 18,1-4), dejavno iskanje Kraljestva in njegove pravičnosti (Mt 6,33), iti skozi številne stiske in prenašanje preganjanja (Mt 5,10; Apd 14,22; 2 Tes 1,5), žrtvovanje vsega, kar nekdo ima (Mt 13,44ff), popolnost, večja od popolnosti farizejev (Mt 5,20), z eno besedo izpolnitev volje Očeta (Mt 7,21), zlasti v zadevah bratske ljubezni (Mt 25,34). Vse to se zahteva od tistih, ki želijo vstopiti v Kraljestvo. Pravzaprav so vsi ljudje poklicani, vendar ne bodo vsi izbrani: gost, ki nima svatovske obleke, bo vržen ven (Mt 22,11-14). Načeloma je potrebna spreobrnitev; ali ni to tisto, kar Jezus vabi od začetka svojega delovanja?

Spreobrnjenje se nanaša na novo rojstvo, brez katerega ne moremo videti Božjega kraljestva (Jn 3,3ss), zato je potrebna budnost (Mt 25,1-13). Kralj-Mesija je sam Božji Sin. Jezusovo mesto je v središču skrivnosti Kraljestva, v središču treh zaporednih stopenj, skozi katere mora to preiti: Jezusovo zemeljsko življenje; čas Cerkve in dokončno dovršitev stvari. Zapustiti vse za Božje kraljestvo (Lk 18, 29) pomeni zapustiti vse za Ime Jezusovo (Mt 19,29; Mr 10,29). Tako lahko poistovetimo Sinovo kraljestvo in Očetovo kraljestvo (Mt 13,41 sl). Ob uri vstajenja Sin sedi na samem prestolu svojega Očeta (Raz 3,21), kajti povišan je na Božji desnici (Apd 2,30-35). Skozi čas Cerkve se Božje kraljestvo uresničuje nad ljudmi prek kraljestva Sina, Gospoda veselja (Flp 2,11). Ali ni bil Sin postavljen za Kralja kraljev in Gospodarja gospodarjev? (Apd 19,16; 17,14).

Medtem ko čakajo, da bo Bog, gospodar vsega, v celoti prevzel svoje vladanje (Raz 19,6), so Jezusovi učenci povabljeni, da sodelujejo v slavi tega kraljevanja (Raz 3,21), kajti za tu-spodaj jih je Jezus naredil za »kraljestvo duhovnikov njihovemu Bogu in Očetu« (Raz 1,6; 1 Pet 2,9; Iz 19,6). Zato je nujno, da oznanimo evangelij in povabimo naše sodobnike, da sprejmejo Jezusa, Odrešenika sveta. Ponuja kraljestvo pravičnosti in miru, pot ljubezni, ki vodi k Očetu, s posebno pozornostjo do vsakega človeka, ki ga je treba ljubiti in spoštovati. Moški in ženske, možje in žene, vsi se morajo še toliko bolj ljubiti, ker so člani istega telesa, Kristusovega telesa, Cerkve. Ali ni zakonska zveza poklicana, da odraža zakonsko zvezo Kristusa in Cerkve? Poleg moralnih spodbud smo v središču skrivnosti Cerkve in vezi, ki jo povezuje s Kristusom, v središču skrivnosti ljubezni. Cerkev, božje ljudstvo, je Kristusovo telo. To, kar je poudarjeno, ni dominantna moč, kot lahko včasih vidimo s strani moža napram ženi.

Poudarjena je ljubezen do njega, ki je Odrešenik vseh in ki se prepusti za tiste, ki jih ljubi. Toda mož ni rešitelj žene, tudi če ji lahko pomaga sprejeti Kristusa, Odrešenika vseh. Kot vloga moža, tudi njegova vodilna vloga temelji na ljubezni in samodarovanju. V družbenih odnosih ni več poudarjena moč, podrejenost in poslušnost, temveč služenje, bratska ljubezen in nujnost oblikovanja Cerkve-Bratstva, kot v prvih stoletjih krščanstva. Vsi, poročeni ali samski, so povabljeni, da se podredijo Kristusu in sprejmejo pravila Božjega kraljestva: spoštovanje in ljubezen, pravičnost in mir, z eno besedo ljubiti Boga z vsem srcem in dušo in ljubiti svojega bližnjega kot samega sebe, se pravi vse ljudi, ki nas potrebujejo, vključno s tujci, kot ponazarja prilika o usmiljenem Samaritanu (Lk 10,29-37). Še več, vsakdo je povabljen k ljubezni kot Kristus, ki je šel na križ, da bi pokazal božansko ljubezen in človeško ljubezen. Ni večje ljubezni, kot je ta, da daš svoje življenje za tiste, ki jih ljubiš. Kristus je ljubil Cerkev, dal se je zanjo, da bi jo posvetil tako, da jo je očistil v kopeli krstne vode. Blagor tistemu, ki se boji Gospoda in hodi po njegovih poteh! Srečen si! Sreča je tvoja!

Pierre Diarra,
Svetovalec Papeškega sveta za medverski dialog
Papeška misijonska zveza-Pariz
Katoliški inštitut Pariz
Pariz, 7. november 2021

Besedilo prevedel: *Luka Biščak*